

Luterilainen

N:o 5 2025 * 1926 – 2025 * 100. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on teidän vapautuksenne.

Joh. 8:31, 32

”Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.”

(Joh. 14:15)

Kuinka tällainen rakkaus saadaan? Me vastaamme: niin turmeltu on ihmisen sydän, ettei se voi rakastaa, ennen kuin se on saanut kokea hyvyyttä. Kun siis Jumala vanhan liiton aikana kohteli ihmisiä julmasti, niin he eivät häntä rakastaneet. Silloin Jumala ajatteli: Oi, minun on kohdeltava heitä niin ystävällisesti, että heidän täytyy rakastaa minua. Silloin hän otti oman ainoan Poikansa, lähetti hänet alas meidän lokaamme, syntiimme ja kurjuuteemme ja vuodatti laupeutensa pohjia myöten, niin että me nyt voimme kerskata kaikista hänen lahjoistaan aivan kuin ne olisivat kokonaan omiamme; Hän saattoi itsensä meidän rakkaaksi Isäksemme ja hän armahtaa niin meidän heikkouttamme, että meidän taas täytyy kääntää koko sydämemme ja

MARTTI LUTHER

rakkautemme Jumalaan ja kohdella lähimmäistämme niin kuin Jumala on kohdellut meitä. Näin pidämme Jumalan käskyt sydämeistämme ja mielellämme. Silloin meillä ei ole muita jumalia: hänen nimeänsä me rukoilemme ja ainoastaan sitä ylistämme. Me annamme Jumalan hallita, tehköön hän mitä ikinä hyväksi näkee. Me pysymme hiljaisina ja vietämme sapattia. Näin me pidämme ensimmäisen taulun käskyt. Sitten me olemme ystävällisiä ja nöyriä jokaista kohtaan, kunnioitamme isää ja äitiä, palvelemme lähimmäistä halulla ja rakkaudella ja ajattelemme näin: minä tahdon lähimmäiselleni tehdä, niin kuin Jumala on minulle tehnyt.

*Martti Luther
– Manna Jumalan lapsille*

”Anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.”

(Joh. 16:24)

Laskekaamme tämä sydämellemme älkäämme missään tapauksessa halveksiko rukouksiamme. Älkäämme antako tämäntapaisten ajatusten estää ja pelottaa itseämme: En ole tarpeeksi pyhä ja arvollinen. Jos olisin yhtä hurskas kuin Pietari ja Paavali, kyllä sitten rukoilisin. Kauaksi moiset ajatukset! Sama käskyhän on kirjoitettu aivan samoin minuakin varten. Sinun pitää siis sanoa: Rukoilemani rukoukset ovat totisesti yhtä kalliita, pyhiä ja Jumalalle otollisia kuin pyhän Paavalin ja muiden pyhimpien rukoukset. Olkoot nuo minun puolestani pyhempää, kun on kysymys heidän henkilöstään, mutta pyhempää he eivät ole, jos katsotaan käskyä. Jumala ei näet anna rukoukselle arvoa henkilön tähden, vaan oman sanansa ja kuuliaisuuden tähden. Saman käskyn varaan, jolle kaikki pyhät rakentavat rukouksensa, minäkin rakennan; sitä paitsi minä rukoilen aivan samoja asioita, joita hekin rukoilevat tai ovat rukoilleet.

Tämä olkoon siis ensimmäinen ja tähdellisin kohta: kaikkien rukoustemme pitää perustua Jumalaa kohtaan osoitettuun kuuliaisuuteen. Tietäkäämme myös, ettei Jumala tahdo tähän suhtauduttavan välinpitämättömästi: hän vihastuu ja rankaisee rukoilemattomuuttamme aivan kuin hän rankaisee kaikkea muutakin tottelemattomuutta. Mutta vielä suuremmalla syyllä vetäköön ja houkutelkoon meitä rukoukseen se, että Jumala on kehotukseensa liittänyt lupauksenkin, vakuuttaessaan, että sen, mitä rukoilemme, me aivan varmasti saamme. Hänhän sanoo: *”Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua”*

(Ps. 50:15). Ja Kristus sanoo: ”Anokaa, niin teille annetaan, sillä jokainen anova saa” (Matt. 7:7, 8). Tällaisten lupausten pitäisi todella herättää ja sytyttää sydämemme halulla ja rakkaudella rukoilemaan, koska Jumala sanallaan todistaa, että rukouksemme ovat hänelle otolliset, jopa että hän varmasti ne kuulee ja niihin myöntyy, ettemme niitä halveksisi ja huolimattomina umpimähkään rukoilisi. Tästä saat häntä muistuttaa sanoen näin: Tässä minä nyt olen, rakas Isä; en rukoile omasta aloitteestani enkä oman ansiollisuuteni nojalla, vaan sinun oman käskysi ja lupauksesi nojalla, jotka eivät voi jäädä täyttymättä eivätkä valhetella. Ken näin ei usko tätä lupasta, tietäköön taasen Jumalaa vihoittavansa, koska mitä surkeimmin häntä häpäisee ja valheesta syyttää.

Kunkin meistä pitäisi siis nuoruudesta alkaen totuttautua joka päivä rukouksessa esittämään kaikki omat tarpeensa, milloin ikinä vain jokin kohtaa, samoin niidenkin tarpeet, joiden keskuudessa elää, esimerkiksi saarnaajien, esivallan, naapurien ja palvelusväen. Meillä kaikilla on näet yllin kyllin puutteita; vika on vain siinä, ettemme niitä tunne emmekä huomaa. Siksipä Jumala tahtookin, että valittaen tuot esiin puutteitasi ja rukousaiheitasi, ei sen tähden, ettei hän niistä tietäisi, vaan sen tähden, että sinun sydämesi syttyisi aina kestävämpään ja runsaampaan anomiseen ja että sinä levittäisit helmukseksi appo avoimeksi ottamaan vastaan paljon.

Jeesuksen jalkain juureen

Oi autuuttani suurta, ihmeellistä,
kun armon sain mä, suurin syntisistä!
Mä palavasti kiittää tahtoisin,
vaan vaivun sanatonna, kyynelin
Jeesuksen jalkain juureen.

Luuk. 7:37, 38.

On mulla hyvä osa, paras aivan,
kun kesken kaiken työn ja huolen, vaivan
näin rasitettunakin jäädä saan
mä sanaa taivaallista kuulemaan
Jeesuksen jalkain juureen.

Luuk. 10:39.

Jos yllättäinkin täällä murhe musta,
on paikka, jossa löydän lohdutusta:
saa aina lääkkeen sydän särkynyt,
kun murheissaan se vain on kääntynyt
Jeesuksen jalkain juureen.

Joh. 11:32.

Näin kunniakseen tahdon kaiken käyttää,
ja voiteen kalliin tuoksu huoneen täyttää:
kun parhaintani hälle antaen
jään kiitollisna palvoin, vaieten
Jeesuksen jalkain juureen.

Joh. 12:3.

Ja konsa Päättyy mainen retki milloin,
saan kiitostani hälle kantaa silloin:
mä antamansa kruunun kaunoisen
kumartain lasken eessä enkelten
Jeesuksen jalkain juureen.

Ilm. 4:10, 11.

G. A. Aho
– *Jeesus elää*

”Ei yli sen, mikä kirjoitettu on”

Tämän olen, veljet, sovittanut itseni ja Apollokseen, teidän tähten, että meistä oppisitte tämän: *”Ei yli sen, mikä kirjoitettu on”*, ettette pöyhkeillen asettuisi mikä minkin puolelle toista vastaan. 1 Kor. 4:6.

Uskonpuhdistuksen toinen pääperiaate

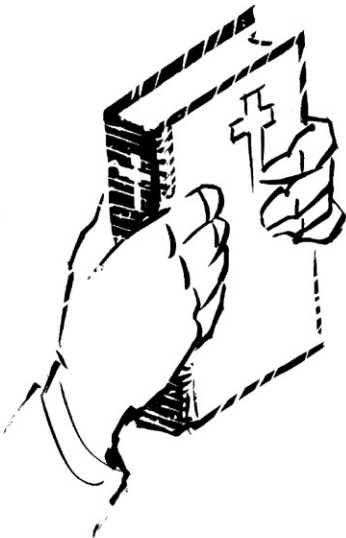
Uskonpuhdistuksen toinen pääperiaate kuuluu: Pyhän Raamatun, sekä Vanhan että Uuden testamentin, kaikki kanoniset kirjat ovat Jumalan erehtymätön sana ja ilmoitus, joka on kristillisessä kirkossa kaiken opin ja elämän ylin ohje. Yksimielisyyden ohje lausuu: *”Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeettalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava. Kirjoitettu on: ’Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni’ (Ps. 119:105.) Pyhä Paavali sanoo: (Gal. 1:8) ’Vaikka tulisi taivaan enkeli ja julistaisi toisin, hän olkoon kirottu’. Muita vaikka kuinka nimekkäiden vanhojen ja uusien opettajien kirjoituksia ei ole pidettävä Pyhän Raamatun vertaisina, vaan ne on kaikki tynni alistettava sen alaisiksi. Niitä tulee käyttää yksinomaan todistajina, jotka kertovat, millaisena ja millä paikkakunnilla profeettojen ja apostolien oppi on säilytetty apostolien ajan jälkeen.”* (TK 1990, s. 427.)

Olemme riippuvaisia Jumalan ilmoituksesta

Pyhän Raamatun mukaan perisyntien alainen ihminen on Jumalasta *”poispoikennut”*, *”kelvoton”* ja *”ymmärtämätön”*, joka ei tunne *”rauhan tietä”* ja jonka *”kurkku on avoin hauta”* (Room. 3:11–17). *”Jokainen ihminen on valhetteli- ja”*; Jumala yksin on totuudellinen (Room. 2:4). Ihmisen synnynnäinen turmelus on niin syvä, ettei hän alkuunkaan tunne evankeliumia. Se, että ihmisellä on omassatunnossa vielä jäljellä jotakin tietoa Jumalasta, hänen olemassaolostaan ja hänen käskyistään (Room. 1:20), ei kuitenkaan tee häntä kykeneväksi noudattamaan oikein ja täydellisesti Jumalan lakia, niin että se kelpaisi Jumalalle. Tämä tieto laista ei myöskään anna hänelle syntejä anteeksi, se ei vie häntä Jumalaa lähemmäksi eikä hän sen nojalla opi tuntemaan syntisten Vapahtajaa. Raamattu sanoo: *”Me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkeytyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen maailmanajoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut – sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet – vaan, niin kuin kirjoitettu on: ’mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala*

on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.' Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin." (1 Kor. 2:7–10.) Ihmisestä lähtevä puhe on "avoin hauta"; Jumalan sanat "ovat Henki ja ovat elämä" (Joh. 6:63). Jumalan sana on annettu meille sitä varten, että oppisimme tuntemaan Jumalan, pelastuisimme ja saisimme iankaikisen elämän. Apostoli kirjoittaa: "Mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä." (Joh. 20:31)

Perisynninalaisesta tilastamme johtuu, että olemme pelastuksen asiassa täysin riippuvaisia siitä Jumalan suuresta hyvyydestä, että hän on ilmoittanut meille itsensä ja on antanut meille sanansa "jalkaimme lampuksi ja valoksi tiellemme" (Ps. 119:105).

Pyhä Raamattu on kristillisen uskon ainoa opin lähde

Ainoa luotettava, totuudellinen kristillisen uskon ja opin lähde on Pyhä Raamattu. Kaikkien muiden kristillisten kirjojen luotettavuus riippuu viime kädessä siitä, onko niiden oppi Raamatusta otettu. Tunnustamme, että Luterilaisen kirkon tunnustuskirjojen oppi on oikea. Emme tee sitä siitä syystä, että katsoisimme niiden kirjoittajien olleen erityisen pyhiä miehiä, jotka olisivat ymmärtäneet, mitä Jumalan sydämessä liikkuu. Luterilaisten tunnustuskirjojen oppi on oikea, koska (quia) se on oikein ja väärentämättömästi otettu Pyhästä Raamatusta. Näin Pyhä Raamattu on ylin ohje (norma normans). Luterilaiset tunnustuksetkin ovat ohjeita, mutta eivät itsenäisiä, vaan niiden ohjeellisuus johtuu niiden raamatunmukaisuudesta. Sanomme, että luterilainen tunnustus on ohjattu ohje (norma normata). Näin Pyhä Raamattu säilyy ylimpänä ohjeena ja ainoana opin lähteenä.

Tarvitsemme kristillisen opin normin

Luontomme paha ominaisuus on, että haluamme olla viisaampia kuin Jumala. Meitä ei tyydytä se Jumalan viisaus, minkä hän on nähnyt hyväksi meille ilmoittaa, vaan me pyrimme suurempaan ja täydellisempään tietoon (1 Moos. 3:4–5) ja jopa luulemme sellaista saavuttaneemme.

Raamattu kuvaa kiusaajan viettelystä ja esi-isiemme lankeemusta

paratiisissa tällä tavoin: *”Niin käärme sanoi vaimolle: ’Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukevat teidän silmänne, ja te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan.’ Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi ja antoi myös miehensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin söi.”* (1 Moos. 3:4–6).

Luulemme, että Jumala olisi peittänyt silmämme näkemästä kaikkea. Kuvittelemme voivamme saavuttaa syvempää tietoa kuin mitä saamme, kun yksinkertaisesti, lapsenomaisesti uskomme Raamatun sanan. Tässä erehtyivät ensimmäiset ihmiset, Aadam ja Eeva. Tässä erehtyivät apostolisen ja alkukirkon ajan gnostikot. Tässä ovat erehtyneet lukemattomat harhaopettajat heidän jälkeensä. Raamattu sanoo painokkaasti: *”Ei yli sen, mikä kirjoitettu on”* (1 Kor. 4:6). Säilyäksemme oikealla tiellä, oma järki on pantava syrjään, ja meidän on seurattava Jumalan viisautta.

Apostoli Paavali puhuu näistä asioista monin paikoin kirjeissään. Hän sanoo esimerkiksi: *”Vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu”* (Gal. 1:8). Hän sitoo meidät apostoliseen Raamatun sanaan, joka ei ole lähtöisin ihmisestä, vaan joka on kirjoitettu Pyhä Hengen vaikutuksesta. Hän viittaa harhaopettajien uskotteluihin

ja kirjoittaa: *”Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi”* (Kol. 2:23).

Tarvitsemme Jumalan oman ilmoituksen oppiaksemme tuntemaan rakkaan Vapahtajamme ja Herramme Kristuksen, hänet, jossa *”asuu koko jumaluuden täyteys ruumiillisesti”* (Kol. 2:9), hänet, joka on lunastanut meidät kaikista synneistämme, hänet, jossa meille on Jumalan armo uutena joka aamu, hänet, joka on iankaikkinen Jumalan Sana ja Viisaus, hänet, joka yksin on tie Isän tykö (Joh. 14:6). Olemme kiitollisia siitä, että Jumala on antanut meille pyhän sanansa.

Säilyäksemme taivaan tiellä Jumala on antanut meille Raamatun sanan kirjoitettuna. Sillä voimme koetella ja arvioida kaikki opit, kumota harhat ja opettaa oikeata oppia. Pyhä Raamattu on uskomme ja oppimme ylin ohje.

”Viisaitten sanat ovat kuin tutkaimet ja kootut lauseet kuin iskeytyt naulat; ne ovat saman Paimenen antamia” (Saarn. 12:11).

”Sen tähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi” (Matt. 7:24).

Tuhat vuotta

Ilmestyskirjassa puhutaan ensimmäisestä ja toisesta kuolemasta sekä ensimmäisestä ja toisesta ylösnousemuksesta. Mielikuvitus on ottanut niistä paljon aihetta ja päätenyt mitä erilaisimpiin lopunajan kuvitelmiin. Ilmestyskirjan kieli on kuvakieltä, jota tulee selittää muun Raamatun mukaan. Niin on myös selitettävä puhe kahdesta kuolemasta ja kahdesta ylösnousemuksesta.

”Yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema” (Room. 5:12) Tämä perisyntin aiheuttama kuolema ei ole ajallisen elämän päättymistä, vaan se on hengellinen kuolema. Tällaisia kuolleita ovat kaikki fyysisesti elävät ihmiset, jotka eivät usko Kristukseen. Paavali sanoo uskoon tulleista efesolaisista: *”Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne”* (Ef. 2:1). Jeesus sanoo: *”Aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää”* (Joh. 5:25). Ensimmäinen kuolema on

siis perisyntin aiheuttama hengellinen kuolema. Ensimmäinen ylösnousemus on hengellinen herääminen uskon kautta sanassa ja kasteessa tarjottuun armoon. *”Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa”* (Ilm. 20:6).

Nämä uskovat ovat *”Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan ne tuhannen vuotta”*. Tämä hallinta ei ole maallista. Se on hengellistä: *”Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa”* (1 Piet. 2:9). Tätä armon aikaa kestää tuo vertauskuvallinen tuhat vuotta, siis pitkä aika, aina apostoleista maailman loppuun. Aivan maailman lopulla on suuri ahdistuksen aika, ”vähän aikaa”, jolloin noustaan ”pyhien leiriä ja sen rakastettua kaupunkia” vastaan (Ilm. 20:9). Se leiri ja kaupunki on Kristuksen seurakunta, ”se Jerusalemi, joka ylhäällä on” (Gal. 4:26).

Viimeisestä päivästä Jeesus sanoo: *”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin; ne, jotka ovat hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen”* (Joh. 5:28,29). Samana ”hetkenä” herätetään siis kaikki kuolleet. Toisille se on elämän ylösnousemus, toisille toinen kuolema eli ”tulinen järvi” (Ilm. 20:14).

Kristukseen turvaamalla elät iankaikkisesti.

Markku Särelä

– Sana on elämän lähde

Ennustukset ja niiden täyttymys

Minä panen vihollisuuden sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen Siemenensä välille. Hän on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.

(1 Moos. 3:15)

Adventtiaikana on kristikunta aina ilolla muistellut Vanhan liiton aikana annettuja Jumalan lupauksia ja käyttänyt niitä uskonsa vahvistukseksi. Asettukaamme nytkin Vanhan liiton isien asemaan. He viettivät adventtia neljän tuhanen vuoden aikana, kunnes tänne maailmaan ilmestyi Hän, jota he odottivat. Heidän silmänsä olivat kohdistetut aikanaan tulevaan Kristukseen. Tämä tulevaisuus ja odottavana oleva pelastus oli kuin heidän katseiltaan hunnutettu. Kyllähän lupauksen sana antoi heille valoa ja tietoa kyllin, niin että he saattoivat uskoa Vapahtajaan ja tämän uskon kautta pelastua.

Ja nuo autuaalliset salaisuudet, nuo mittaamattomat syvyydet,

jotka piilivät ennustuksessa, innoittivat hurskaita isiä tutkimaan, mihin ja millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, ja lisäsivät heidän kaipaustaan, rakkauttaan ja toivoaan (1 Piet. 1:11). Näiden isien usko oli varsinaisesti toivoa. Kaipaava sielu kurottautui sitä kohti, joka oli tuleva. Ja me astumme nyt adventtiaikaan seuraten isien askeleita, tutkimme ennustuksia, jotka oli heille annettu, ja valmistaudumme sillä tavalla vastaanottamaan joulua ja siis odottamaan

sen ennustuksen täyttymistä, josta joulun sanoma tuo meille viestin.

Vanhan liiton ennustusten tarkasteleminen vahvistaa meidän uskoamme. Isät uskoivat pelkkää lupausta. Me voimme sitä helpommin ja sitä suuremmalla ilolla uskoa, kun meillä on samalla kertaa näkyvissä molemmat: ennustukset ja niiden täyttymys. Onpa nyt todella niin, että kun me tarkkailemme lupausta, on meidän mahdotonta jättää syrjään sen tapahtunut täyttymys. Kun näemme tämän täyden auringon kirkkauden, emme voi keinotekoisesti loihkia uskonsilmiemme eteen vanhatestamentillista huntua eli varjoa. Mutta tässä täyttymyksen valossa lisää vanhatestamentillisten ennustusten tarkkaileminen rakkautta, kaipuuta ja toivoa.

Me emme kylläkään silmillämme näe Häntä, joka aikanaan ennustusten toteutuessa tänne tuli. Mehän odotamme vielä sitä viimeistä, lopullista adventtia, se on Suuren Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ilmestymistä. Ja tässä nyt opimme Israelin hurskailta isiltä kestämistä, odotusta ja toivoa.

Me voimme sitä suuremmalla lohdutuksella ja luottamuksella odottaa ja toivoa, koska ensimmäinen adventti on jo takana ja koska siis Jumalan suuri rakkauden teko, jota profeetat olivat alkuaan julistaneet, nimittäin lunastuksemme

Kristuksen kautta jo on täytetty. Täytyyhän silloina kaiken muunkin täytyä, mikä on lunastetuille lapsille luvattu. Eihän silloin Jumalan suurten pelastustekojen päätös voi jäädä toteutumatta.

Näin koituvat ennustukset meidänkin hyväksemme. Profeetat ovat ennustuksillaan näin meitäkin palvelleet (1 Piet. 1:12). Meille kuuluvat nyt molemmat: ennustus ja täyttymys, lupaus ja evankeliumi.

Näin meidän sopii tutkia kaikkia ennustuksia. Tällä kertaa otamme esiin ensimmäisen tällaisen ennustuksen, joka lausuttiin jo Paratiisissa:

Minä panen vihollisuuden sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen Siemenensä välille. Hän on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän. (1 Moos. 3:15).

Me asetumme nyt esivanhempiemme asemaan ja sieluntilaan. Me astumme nyt heidän kanssaan, ensimmäisten ihmisten, ensimmäisten syntisten kanssa Jumalan kasvojen eteen, kuullaksemme sitä lupausta, jonka Jumala heille antoi. Olemme perineet Adamilta ja Evalta lihamme ja veremme ja samoin myös olemme heiltä saaneet synnin, perisyynnin. Mutta silloin koskee meitäkin se armon lupaus, joka ensimmäisiä ihmisiä heidän lankeemuksensa jälkeen lohdutti ja rohkaisi. Tässä ennustuksessa luvataan koko ihmiskukunnan

Vapahtaja ensimmäisille ihmisille, ihmissukukunnan esivanhemmille. Ja tästä luvatussa Vapahtajasta lausutaan ennustuksessa kaksi erikoista asiaa: Hän on siunattu vaimon-siemen ja hän on käärmeen polkija.

Nyt me tiedämme historiasta, se on: evankeliumista, että molemmat ennustuksen kohdat ovat täyttyneet. Vaimon siemen on tullut, ja se on polkenut rikki käärmeen pään. Ja tämä kuuluu meille kaikille aivan tarkasti. Niin totta kuin meillä on Adamilta ja Evalta peritty liha ja veri, yhtä varmasti olemme ruumiillisen syntymämme kautta tulleet osallisiksi heidän synnistään ja syyllisyydestään ja yhtä varmasti meillä silloin myös on osallisuus ja perintöoikeus syntisten ihmisten Vapahtajaan. Kaikkien, joilla vain on liha ja veri, kaikkien ihmisten, jotka Adamin lankeemuksen kautta ovat turmeltuneet, kaikkien syntisten tulee astua esiin ja katsella Vapahtajaa, joka on ihmisille, nimenomaan syntisille ihmisille määrätty, luvattu ja Vapahtajaksi annettu. Alusta alkaen on Lunastaja tehty syntisen ihmissuvun jäseneksi. Tuskin oli synty tullut maailmaan, niin asetettiin myös Lunastaja keskelele syntistä maailmaa, lupauksen sanan kautta. Sitä tahdomme nyt muistaa, että synnin ilmaantuessa myös maailman Lunastaja on tullut lunastajan virkaansa. Tämä on meille kaksinkertaisesti varmaa, sillä me tiedämme, että siunattu

Vaimon Siemen on tullut ja että hän on polkenut rikki käärmeen pään.

I. Siunattu Vaimon Siemen on tullut.

Me näemme Raamatun luvussa, josta tekstimme on otettu, ensimmäisten syntisten seisomassa Jumalansa ja Tuomarinsa edessä. He odottavat rangaistustaan. Olihan Jumala kuoleman uhalla kieltänyt heitä syömästä Hyvän ja pahan tiedon puusta. Tämä uhka odotti nyt täytäntöönpanoa. Mutta ennen kuin tämä tuomio vahvistetaan ja ennen kuin siis rangaistus, kuolema ja kadotus syntisille julistetaan, saavatkin he kuulla tuon suuren ja ihmeellisen sanan vaimon siemenestä. Se asettuu synnin ja sen rangaistustuomion väliin. Tämä kirkas valo hälventää synnin ja kuoleman pimeyttä.

Syntisille ihmisille luvataan pelastava Siemen — Vaimon Siemen. Siis vaimolla oli oleva siemen. Luotu elämä oli sittenkin säilyvä ja jatkuva — synnistä huolimatta. Eikö tämä ole ristiriidassa jumalallisen uhkauksen kanssa: *”sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman”?* Ei ole, sillä tuo uhkaus on pantu täytäntöön. Adamin ja Evan täytyi kuolla. Ja kuolema on synnin kautta tullut kaikkiin ihmisiin. Syntiinlankeemuksen päivänä tuli kuolema tehtävänsä. Silloin tulivat ajallisten murheiden, vaivojen,

kärsimysten suuret joukkiot maan päälle. Silloin alkoi heikkous, kaikki puutteellisuus, tuska ja sairaus. Silloin alkoi raskas päivätyö kirotun maan päällä, jossa ihmisen piti kuluttaa voimansa. Sen jälkeen on ihmiselämä kulkua kuolemaa kohti, elämänvoimien hivuttamista ja samalla se on jatkuvaa kitumista ja kuolemaa.

Mutta katso, heti istutettiin myös elämän lupaus kuolevaan ja katoavaan ihmissukuun. Vaimolla on sitten oleva elämää antava siemen. Kuolema ei saakaan kokonaan elämää tukahduttaa. Elämä on kuolemasta huolimatta pääsevä voitolle. On oleva elämää keskellä kuolemaa — jopa elämää kuolemasta. Tämä on heti alussa kaikille kuolevaisille ihmisille luvattu. Jumala sijoitti tämän lupauksensa mukaan kuolevaan ihmissukuun elämän idun. Näin Jumala asetti kuolemalle vastamyryn.

Tämä on syntiinlankeemuksen jälkeen kaiken luodun elämän tie: Kaikki liha on ruoho ja sen kauneus kuin kedon kukkanen. Ruoho kuiuu. Kukkanen kuihtuu. Kuitenkin nousee maasta, josta oli tullut kaiken elollisen hauta, siemen, joka ei kuihdu eikä häviä. Me tiedämme nyt: Jeesus Kristus on tämä siemen eli elämän puu.

Tämän ennustuksen merkitys ensimmäisille ihmisille ja meille

Paratiisissa oli ihmisiltä elämänpuu kielletty ja pääsy sen luo estetty. Mutta heti tarjottiin syntisille, kuoleman ansainneille ihmisille toinen puu, jonka hedelmästä oli heille tuleva pelastus. Sanoohan Jeesus: *"Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole"*.

Adamilla ja Eevalla oli ensimmäinen ennustus vaimonsiemenestä. Siitä he ammensivat lohdusta ja elämän toivoa. Meille on myöhempien ja jo toteutuneiden ennustusten kautta tuo paratiisin ensimmäinen ennustus tullut paljon kirkkaammaksi ja selveemmäksi. Meillä on nyt paljon suurempi varmuus iankaikkisesta elämästä. Me tiedämme, että Kristus, Jumalan valittu siemen, on kylvetty maahan vehnänjyvän tavoin ja että tämä siemen on itänyt eli ylösnoussut sekä on tuottanut paljon hedelmää. Joka tähän Kristukseen uskoo, hänellä on elämä ja hänkin on nouseva kuolemasta.

Kun ihmisiä, Adamin lapsia, kuolee ja haudataan, lausumme silloin kyllä heistä: Maa tulkoon maaksi, tomu tomuksi, tuhka tuhaksi.

Täytyyhän syntisen ihmisen tulla jälleen maaksi, josta hän on luotu. Mutta Kristuksen turvissa asetamme uskovat ihmiset elinvoimaisina vehnänjyvinä maahan ja

meillä on varma toivo heidän ruumiinsa ylösnousemisesta ja siitä, että heillä on iankaikkinen elämä.

Miksi tämä ennustus puhuu Vaimon Siemenestä?

Mutta tähän ennustukseen kuuluu perustavana osana se, että siinä nimenomaan puhutaan vaimon siemenestä. Sellaistahan ei ole ihmiselämän tavallinen jatkuvuus. Kyllä tässäkin tapauksessa oli ole-va todellisen ihmisen syntymä. Se oli oleva siunatun, pyhän siemenen hedelmä. Tämä asia oli varmaan alussa vaikea käsittää. Myöhemmin antoi Jumala sen tulla yhä selvemmäksi. Jo profeetta Jesaja puhui neitseen pojasta (Jes. 7:14). Mutta silloin todella repesi asiaa himmentävä huntu, kun Daavidin tyttäreille Marialle lausuttiin tämän ennustuksen täyttymys: *”Pyhä Henki tulee päällesi, ja Korkeimman voima levittää varjonsa yllesi. Sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, kutsutaan Jumalan Pojaksi”* (Luuk. 1:35).

Ajattele, lukijani, että alkusynnin juuri tapahduttua ja synnintekijäin seistessä peljästyneinä Tuomarin edessä, muuttuu tämä Tuomari heidän Lunastajakseen. Hän antoi heille viattomuutensa ja vanhurskautensa. Vaikka heidän syntinsä olisivat veriruskeita, pitää niiden tulla lumivalkeiksi. Tuo ennustus takasi sen. Ja tästä on lähtöisin syntiselle ihmiselle uusi

syntymä. Niille, jotka Kristukseen eli Vaimon Siemenen uskovat, antaa Jumala voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka ovat syntyneet Jumalasta.

Vaino käärmeen siemenen ja vaimon siemenen välillä

Vielä pysähdymme tuon ennustuksen ilmoittaman tämän ”vainon” kohdalle. Siinä esitetään meille sekä vihollisuus että voitto. Se, mitä Vaimonsiemen tekee, on Jumalan teko. Onhan sen nimi myöhemmissä ennustuksissa ”Immanuel”, se on: Jumala meidän kanssamme. Tämä merkitsee sitä, että Jumala ilmestyy meidän lihassamme ja veressämme. Niinhän Uudessa testamentissa sanotaan: *”Se pyhä, mikä syntyy, kutsutaan Jumalan Pojaksi.”* Ja edelleen: *”Sana tuli lihaksi, ja Jumala on ilmestynyt lihassa”.*

Tämä tarkoittaa sitä, että Vaimonsiemen oli sovittava syntiset ihmiset Jumalan kanssa. Sen hän myös teki. Ja silloin avautui meille Kristuksen kautta jälleen pääsy paratiisiin, kaikkein pyhimpään, se on taivaaseen.

Näin on palautunut syntisen ihmisen yhteys Jumalan kanssa. Tämä on kerran lopullisesti toteutuva taivaallisessa paratiisissa — näkemisessä.

II. Hän (Vaimon Siemen) on polkeva rikki sinun pääsi ja sinä (käärme) olet pistävä sitä kanta-päähän.

Synnistä oot mun, kurjan, pelastanut, pään käärmeeltä murskaks musertanut, lahjoitit mulle armon, rauhasi, sen Kristus kuolemallaan ansaitsi. (Virsi 415: 4)

Tässä ennustuksessa näkyy kaksi toisiaan vastaan taistelevaa joukkoa: Toisella puolella vanha käärme ja koko saatanan joukko kaikkine mahtikeinoineen ja toisella puolella Vaimon Siemen, Herramme Kristus ja vaimon suku, joka tähän Vapahtajaan turvaa ja häntä seuraa. Nämä leirit ovat siitä lähtien taistelleet toisiansa vastaan eikä se kamppailu lopu niin kauan kuin tämä maailma pysyy.

Saatana johdatti ihmiset syntiinlankeemukseen, eikä tahdo päästää käsistään tätä saalistaan. Sen tähden hän tuli Vapahtajan perusviholliseksi. Hän koetti tuhota Israelin kansaa, jonka keskuudesta Vapahtaja oli nouseva. Näin tapahtui Israelin kansan ollessa Egyptin orjuudessa. Sitten saatana sai vihollisnaapurikansat sotimaan Jerusalemiä vastaan. Hän koetti vietellä kansaa epäjumalanpalvelukseen ja pakanuuden pimeyteen. Ja kun Kristus oli tullut, yllytti saatana juuri tätä Israelin kansaa Kristusta vastaan. — Yhä hän vain sotii Kristusta ja hänen omiaan vastaan — milloin vainojen tulella, milloin

valhein ja pahennuksin.

Mutta, kiitos olkoon Jumalan! Toinenkin taistelun osapuoli tekee vastarintaa näitä hyökkäyksiä vastaan ja tekee sitä voittoisasti! Kristus on alusta alkaen ollut tuota pahaa vihollista vastustamassa ja Kristukseen uskovat ovat aina saaneet häneltä voimaa taistelussa maailmaa ja saatanaa vastaan.

Tosin alussa näytti siltä, kuin ensimmäisten ihmisten synty olisi merkinnyt kaikille lopullista tuhoa. Mutta heti he tarttuivat ennustukseen Vaimon Siemenestä, joka oli polkeva rikki käärmeen pään. Ensimmäinen viattomuus oli tosin menetetty, mutta he eivät antaneet riistää itseltään uskoa Vapahtajaan. — Samoin tänäkin päivänä me Aadamin lapset olemme todella syntisiä syntymästämme saakka, mutta kun olemme saaneet kuulla evankeliumia Kristuksesta ja uskomme häneen, olemme myös saatanalle vihollisia ja kammoamme maailman syntistä menoa. Olemme yhtä Kristuksen kanssa ja eronneet saatanasta. Niin ei meillä myöskään ole jumalattomien osaa, vaan meillä on Jumalan lasten autuaallinen perintö taivaassa.

Tämän ennustuksen toteutuminen

Käärmeen vihollisuus huipentui siihen, että hän pisti Vaimon Siementä kanta-päähän. Se tapahtui silloin, kun vaimosta syntynyt Jumalan Pyhä, Jumalan Poika kär-

si ristinkuoleman. Itse risti oli jo paratiisissa pystytetty ja syntiset ihmiset toivat sen sieltä mukanaan.

Tämä ennustus siirtyi sitten sukupolvelta toiselle ja tuli yhä selvemmäksi. Golgatalla tuli sitten julki, mitä tuo alkuennustus oli tarkoittanut. Kristuksen kärsiminen ja piina ristillä olivat kuolemaan johtava pistos kantapäähän. Sen todellisuutta todistavat myös Kristuksen sanat: *”Isä, jos sinä tahdot, niin ota pois minulta tämä malja”* ja *”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit”*.

Ja ne, jotka tähän siunattuun Vaimon Siemeneen uskovat, tuntevat hekin vielä samaa pistosta — pahan palavien nuolien sattumia. Heidän tiensä kulkee monen oman-tunnon ahdistuksen kautta takaisin paratiisiin Jumalan luo.

Mutta Kristuksen ylösnousemus osoittaa, että Vaimon Siemen oli todella polkenut rikki käärmeen pään. Olihan kyllä jo paratiisissa pystytetty myös kuolleista nousseen Vapahtajan voitonlippu. Ja profeettojen ennustukset puhuivat siitä. Lunastuskuolemallaan Kristus teki tämän rikki polkemisen. Niin kiemurteleekin käärme tappiolle joutuneena Kristuksen ristin alla. Heikolta näyttänyt Vaimon Siemen olikin Väkevä Jumala, joka voitti tuon vihollisen.

Kristus oli kuuliainen ristin kuolemaan asti. Hän on tällä kuuliaisuudellaan katkeran kärsimisen

ja kuoleman kautta sovittanut ihmiskunnan synnin eli tottelemattomuuden. Tämän yhden voitokas kuolema oli pelastava kuolema kaikille. Saatana, kuolema ja synty makaavat nyt voitettuina Lunastajan ja hänen kauttaan lunastettujen ihmisten jalkoja juuressa. Kristuksen ylösnousemuksessa oli tämä hänen voittonsa tullut julki. Niinpä voimme nyt turvallisesti uskossa ristiinnaulittuun ja ylösnousseen Kristukseen tallata jaloillamme vanhaa kyytä ja samoin välttää kaikkia hänen juoniaan. Voimme pilkata kuolemaa ja helvettiä ja käydä Kristuksen kanssa kärsimysten ja kuoleman kautta kirkkauteen.

Näin on kirous muuttunut siunaukseksi. Niinpä siitä päivästä lähtien, jolloin ensimmäinen paratiisi menetettiin, aina siihen asti, kun käymme sisälle taivaalliseen paratiisiin, ilmaisee lunastettu ihmiskunta kerskaustaan ilolla veisaten: Kiitos olkoon Jumalan, joka on antanut meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Aamen.

Seurakuntaviesti 1961, 1962

*kirj. prof. Georg Stöckhardt
(1842–1913)*

*suom. A. Aijal Uppala
(1897–1984)*

Taas kukkasilla kukkulat, Oi Herra, kaikki vyötät ja laumat lukemattomat
Sä laitumilla syötät. Näin kaikki maa nyt iloissaan
Sinulle veisaa kiitostaan, Sun, Herra, kunniaasi.

On täynnä vettä virtasi, Sä janoovaiset juotat ja runsaan siunauksesi
Maan kasveille sä tuotat. Sä lehtehen ja kukkaan saat Auringon nousun,
laskun maat Iloksi ihmisille.

Sun askeleistasi on maa Nyt saanut lihavuuden, Sun siunauksestasi
saa Peltomme voiman uuden. Sä laaksot, kunnaat kaunistat,
Myös työmme siunaat, vahvistat, Suot nousta kultaviljan.

Sua, Herra, hiljaisuudessa Nyt Siion kiittelempi, ja kunniastas suuresta
Sun kansas riemuitseeppi, Kun anteeks annat velkamme,
Rikokset, suuret syntimme, Ne, jotka aina painaa.

On autuas, ken olla saa Sun, Herra, kartanoissas ja nimes suurta kunniaa
Ylistää asunnoissas. Sä pyhyydellä templiisi ja hyvyydellä huoneesi
Ravitset köyhän sielun.

Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijat

***”Sitä tässä (Jumalan salaisuuksien) huoneenhaltijoilta
ennen muuta vaaditaan,
että heidät havaitaan uskollisiksi.”***

Tässä raamatunkohdassa puhutaan seurakunnan saarnavirasta ja siitä, mitä sen hoitajalta ennen muuta vaaditaan. Korintton seurakunnassa oli inhimillisellä tavalla suhtauduttu seurakunnan opettajiin. Kiinnnyttiin heidän ulkonaisiin lahjoihinsa.

Seurakunnan pastori on Kristuksen käskyläinen. Kristus on hänet seurakunnan kautta kutsunut tähän tehtävään. Pastorin on tehtävä tili Jumalalle siitä, miten hän on sen suorittanut.

Kerrassaan onnetonta on, jos joku ryhtyy saarnavirkaan ulkonaisista, itsekkäistä syistä, siis esimerkiksi ajatellen siitä itselleen sopivaa elatuskeinoa.

Pastori on suhteessaan Kristukseen hänen palvelijansa ja Jumalan sanan suhteen ”huoneenhaltija”.

Mitä ovat sitten ne Jumalan salaisuudet, joiden huoneenhaltijoita pastorit ovat? Salaisuus tässä on sitä, mikä ihmisjärjelle on salaisuutta ja mihin päästään vain uskolla. Se on Kristus maailman Vapahtajana ja myös kaikki ne Kristuksen lunastustyön lahjat, jotka evankeliumi meille antaa eli syntien anteeksiantamus, vapahdus kuolemasta ja kiusaajan vallasta, vapautus tuomiosta ja vihdoinkin iankaikkinen elämä. Seurakunnan pastori on näiden salaisuuksien huoneenhaltija.

Pastorilta ei vaadita muuta perusedellytystä kuin että hänet havaitaan tehtävässään uskolliseksi, sillä hän ei hoida omaa asiaansa.

Monet pitävät riittävänä edellytyksenä sitä, että pastori olisi kaunopuheinen tai miellyttävä seuramies. Vaikka hän olisi sellainen, mutta ei ole uskollinen totuuden esilletuoja, hän on kelvoton ”Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijana”. Onhan Herra sanonut: ”*Mutta se profeetta, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti.*” Jer. 23:28.

Voi niitä pastoreita, jotka huolimatta suurista lahjoistaan, hyvästä terveydestään, hyvästä totuuden tuntemuksestaan eivät kuitenkaan ole Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina uskollisia. He joutuvat siitä kerran tilille.

Uskollinen pastori voi, kuten Korintton seurakunnassakin tapahtui, joutua uskollisuutensa tähden lihallisien seurakuntalaisten tuomitsemaksi. Silloin hänelle on sanomaton lohdutus, että hänen virkansa tuomitsija on vanhurskas Jumala. Herra ei ainoastaan vaadi tilille pastoria, vaan myös seurakunnan jäseniä siitä, ovatko he kukin asemassaan ja tehtävässään olleet uskollisia.

Jumala ei kysy, miten paljon seurakunta on saanut jäseniä tai ystäviä tai arvostusta maailman silmissä, vaan hän kysyy palvelijaltaan pastorilta ja palvelijoiltaan kristityiltä, ovatko he olleet hänen totuutensa hoitamisessa ja käsittelemisessä uskollisia.

Uskollisille palvelijoilleen Herra on kerran sanova: ”*Hyvä on, sinä olet hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene Herrasi iloon.*” Matt. 25: 23.

Niin kuin mekin anteeksi annamme

”Antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niin kuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.”
(Kol. 3:13)

On värisyttävää ajatella, miten meidän kävisi, jos Jumala menettelisi meidän kanssamme syntiemme ansion mukaan. *”Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?”* Synti täytyy joko rangaista tai antaa anteeksi. Muuta mahdollisuutta ei ole.

Kiitos Jumalan, että meille ansaittiin anteeksiantamus synneistämme Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman tähden. Sen perusteella Jumala antaa meille anteeksi. Sillä Kristuksen kuolemassa ristinpuussa synti rangaistiin ja meille hankittiin anteeksiantamus. *”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.”* He ovat vapaat, sillä heillä on täysi anteeksiantamus. Nyt voimme siis turvallisesti rukoilla niin kuin Jeesus on meitä opettanut: *”Anna meille anteeksi meidän syntimme.”*

Mutta Jumalan anteeksiantamuksen suoranaisena seurauksena on, että mekin nyt tahdoimme sydämeistämme antaa anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Joka kerta kun rukoilemme Herran rukouksen, me sanomme: *”Anna meille meidän syntimme anteeksi,*

niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.”

On ylen vakava asia, että pyydämme Jumalaa antamaan meille anteeksi samalla tavalla kuin mekin anteeksi annamme. Onko siis kaikki kostamisen halu ja katkeruus kitkety pois sydämeistämme? Se ei lähde muuten kuin katsomalla Jumalan anteeksiantamukseen. Meidän rikkomuksemme Jumalaa vastaan ovat tuhat kertaa kauheammat kuin kaikki, mitä ihmiset voivat rikkoa meitä vastaan. Anteeksiantaminen maksoi Jumalalle hänen ainoan Poikansa kärsimisen ja kuoleman. Anteeksi saaneena me nyt sydämeistämme anteeksi annamme emmekä muistele kärsimäämme pahaa.

Kiitos, taivaallinen Isämme, että meidän ei tarvitse milloinkaan epäroiden rukoilla anteeksiantamusta sinulta ja ettet sinä milloinkaan aseta ehtoja. Niin kuin sinulla on aina anteeksiantamus, niin auta myös meitä aina antamaan anteeksi toinen toisillemme.

Voimattomalle voimaa 24/5

Miten synty on tullut maailmaan

Joka syntiiä tekee, se on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiiä alusta asti. (1 Joh. 3:8.)

Miten synty on tullut maailmaan? — Siinä on kysymys, johon inhimillinen järki ei voi antaa mitään vastausta. Mutta Katekismus vastaa oikein Jumalan sanan mukaan: perkeleen kautta, joka ensin lankesi pois Jumalasta ja sitten myös ihmisen kautta, joka perkeleen viettelemänä vapaaehtoisesti suostui syntiin. Synnin ensimmäinen aiheuttaja on siis perkele. ”Perkele on tehnyt syntiiä alusta asti” ja antanut alun synnille ja synnin tekemiselle. Miten sellainen lankeemus on tapahtunut enkelimaailmassa, jonka Jumala on luonut hyväksi, emme lainkaan tiedä, emme liioin voi sitä käsittää, eikä Jumala anna siitä meille Raamatussa mitään tietoa. Hän sanoo vain, että se on tapahtunut: perkele, korkein langenneista enkeleistä on vietellyt ensimmäisen ihmisen, ja ensimmäinen ihminen on vapaaehtoisesti antanut itsensä vietellä. Se on tapahtunut siten, että myös ”yhdessä ihmisen kautta synty tuli maailmaan”, ihmismaailmaan (Room. 5:12). Mutta, kuten sanottu, synnin ensimmäinen aiheuttaja on perkele. Ja joka syntiiä tekee, se on perkeleestä. Hän ei ole Jumalasta, vaan perkeleestä, hänen lapsensa, hänen kaltaisensa ja tapaisensa. Tämä on kova sana, mutta tosi, aivan tosi. Niin sanoo Johannes,

”rakkauden apostoli”, Pyhän Hengen johtamana. Samoin myös rakas, laupias Vapahtaja sanoo uskottomille juutalaisille: ”Te olette isästä perkeleestä” (Joh. 8:44). Aadamin lankeemuksen tapahtuttua kaikki ihmiset luonnostaan ovat perkeleestä. Siinä ei ole mitään erotusta. Se on hirveää! Mutta — kiitos Jumalan — ”sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot” (1 Joh. 3:8). Sinä tiedät sen. Uskossa Jumalan Poikaan sinä, köyhä syntinen, olet Jumalan lapsi, Jumalan rakas lapsi, jolle hän antaa kaikki synnit anteeksi ja jota yhä enemmän puhdistaa Pyhällä Hengellään ja vihdoin iäisessä elämässä, kokonaan ja täydellisesti tekee itsensä kaltaiseksi.

Rukoilkaamme. Herra Jeesus, sinä Jumalan Poika, sinä väkevä auttaja ja laupias Vapahtaja. Minä kiitän sinua siitä, että olet tehnyt minut, perkeleen lapsen, Jumalan lapseksi ja korottanut syvimmästä orjuudesta autuaallisimpaan vapauteen ja suurimmasta häpeästä suurimpaan kunniaan. Auta minua aina uskossa säilyttämään tämä armosi ja kallis lahjasi, että sen kautta viimein pelastuisin. Aamen.

C. Manthey-Zorn – Täksi päiväksi

Elämän leipä

***”Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni,
se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun,
se ei koskaan janoa.”***

(Joh. 6:35)

Tämä on ylen voimakasta puhetta; tuskin on koko pyhässä Raamatussa terävämpää saarnaa kuin tämä, että Kristus on Jumalan antama leipä ja ravinto, niin että se, joka syö tätä leipää, elää iankaikkisesti ja tulee ravituksi eikä voi enää isota

ja janota. Sanoessaan: *”Joka tulee minun tyköni”* Kristus alkaa varovasti terästääkseen sitten yhä puhettaan. Nämä sanansa hän selittää seuraavasti: *”joka uskoo minuun”*. Kristuksen tykö tuleminen on siis häneen uskomista, toisin sanoen:

saada tätä leipää ja syödä sitä.

Hän tulee meidän tykömme, Isä antaa mannaa taivaasta; puuttuu vain, että me tulemme vuorostamme hänen tykönsä. Moni saattaa loukkaantua tähän ja sanoa: emmekö me jo ennestään ole hänen tykönänsä? Ette, koska tässä käsketään tulla hänen tykönsä ja uskoa häneen. Muulla tavoin et voi tulla Kristuksen tykö, kuin että uskot häneen. Kristuksen tykö tulemista on, että uskomme häneen, silloin hän on aivan meidän tykönäimme, hän on meidän edessämme, niin että sinä näet hänet ja kuulet häntä; usko ainoastaan häneen, niin olet syönyt häntä ja tullut hänen tykönsä.

Hengellisestä syömisestä siis Herra tässä puhuu. Sielu tahtoisi mielellään elää iankaikkisesti, niin ettei se hukkuisi, vaan sillä olisi armollinen Jumala, jotta se voisi kestää vihan ja Jumalan tuomion, etteivät synti ja laki syyttäisi ja se joutuisi iankaikkiseen vaivaan. Tätä sielun odotusta sanotaan hengelliseksi janoksi ja näläksi. Siihen me tarvitsemme hengellistä ruokaa ja juomaa. Pyhä Henki tulee ja sanoo: ellet tahdo kuolla ja joutua kadotukseen, niin tule Kristuksen tykö, usko häneen, syö tätä hengellistä ruokaa.

Tuottaa suurta lohdutusta ja uskon vahvistusta, kun Herra sanoo: ”Joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa eikä janoa”,

toisin sanoen: hän ei kuole. Nämä sanat pitäisi kirjoittaa kultaisin tai paremminkin elävin kirjaimin sydämeen, niin että jokainen tietäisi, mihin hän saapuu, kun hän tästä maailmasta erkanee, mihin hän uskoo sielunsa, kun hän käy vuoteelle, varhain aamulla nousee ylös tai tekee jotakin muuta, ja osaisi tämän kultaisen taidon: Kristuksen tykönä minun sieluni pysyy, ettei minun tarvitsisi isota eikä janota. Hän ei valehtele; nämä ovat jaloja ja kalliita sanoja, jotka meidän täytyy sekä tietää että myös hyödyksemme käyttää ja sanoa: näiden turvissa minä tahdon ehtoolla käydä levolle ja aamulla jälleen nousta, näihin sanoihin tahdon luottaa, näiden turvissa nukkua, valvoa ja tehdä työtä. Vaikka kaikki menisi pirstoiksi ja kaikki hylkäisivät minut, niin minä riennän Kristuksen tykö ja hän tahdot auttaa minua. Sillä nämä sanat ovat varmat; hän sanoo: tule minun tyköni, niin saat elää. Kerta kaikkiaan: näiden kalliiden sanojen ei tule vain kuulua meidän korviimme, vaan sinun täytyy myös ne vastaanottaa omaantuntoosi ja pitää ne tosina, käyköön sinun sitten kuinka hyvänsä. Sanokaamme mekin Kristukselle: anna meille aina sitä leipää! Siihen hän vastaa: annan mielelläni, sillä minä olen tullut taivaasta ollakseni teidän ruokanne.

*Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja*

Suuri aarre

*Jos joku rakastaa minua,
niin hän pitää minun
sanani ja minun Isäni
rakastaa häntä, ja me
tulemme hänen tykönsä
ja jäämme hänen tykönsä
asumaan.*

(Joh. 14:23)

Rakkaan Herramme Kristuksen sana on paras ja suurin aarre. Se jolla se on, Kristus sanoo, ja joka siinä pysyy, antaen kaiken alttiiksi, ennen kuin siitä luopuu, saa olla vakuuttunut siitä, että ”*minun Isäni rakastaa häntä*”. Tästä näkyy selvästi Johanneksen lausetapa, jonka kaltaista ei ole toisilla evan- gelistoilla: hän ensin johdattaa ihmiset Kristuksen tykö ja sitten saattaa heidät Kristuksen kautta Isän tykö. Se onkin oikea järjes- tys, niin kuin Kristus tässä itse opettaa: ensin tullaan tuntemaan Kristus, rakastetaan häntä ja usko- taan hänen olevan lempeän meitä kohtaan ja suovan meille kaikkea

hyvää. Jos on tämä luottamus ja rakkaus Kristukseen, seuraa siitä, että meidän täytyy uskoa Isän mei- tä rakastavan. Ihmisen tulee siis kokonaan kääntää katseensa pois muusta ja kääntää se Kristukseen, niin ettei pelkää Jumalan olevan hänelle vihaisen ja armottoman eikä myös pelkää syntiä, perke- lettä ja kuolemaa, koskapa Jumala rakastaa meitä, jotka Kristusta rakastamme.

On suuri ja voimallinen lohdu- tus kaikissa kiusauksissa, kun sen vain voi oikein käsittää ja lujasti uskoa, ettei Jumala ole meille vihainen, vaan katsoo leppyisesti puoleemme, kun me rakastamme

Kristusta ja lujasti pysymme hänen sanassaan. Mutta tämä uskopa ei ota mahtuakseen meidän sydämeemme, ei ainakaan kiusauksien kohdatessa. Päin vastoin me ajattelempa, että Jumala on meille vihamielinen, ettei hän meistä välitä, vaan lyö meitä kurikalla päähän. Mutta tällaiset ajatukset ovat vääriä. Kristus ei tosiaankaan valehtele sanoessaan tässä: kun tulette sille mielelle, että te minua rakastatte, pidätte minun sanani, kun teidän ylimpänä ilonanne ja mielihyvänänne on se, että minä olen pelastanut teidät perkeleen vallasta ja ettei synty enää voi teitä vahingoittaa eikä kuolema niellä teitä, vaan te olette varmat iankaikkisesta elämästä ja autuudesta, niin kuin minun sanani opettaa, niin totisesti on myös Isä teitä rakastava, ja hän osoittaa rakkautensa teihin siten, että Isä yhdessä Pojan ja Pyhän Hengen kanssa tulee teidän tykönnä ja on tekevä teihin asumuksensa. Tämähän on jalo lohdotus, kristityn kun ei tarvitse ajatella, miten voisi kii- vetä taivaaseen. Olipa hän missä hyvänsä maan päällä, hän on myös taivaassa, sillä Isä Jumala, Poika ja Pyhä Henki tulevat hänen tykönsä ja asuvat hänen tykönnänsä. Tämä autuus on meillä täällä maan päällä sanassa, ja me tunnemme sen uskon kautta sydämässämme. Mutta tulevassa elämässä me saamme sitä toden teolla nauttia.

Jumalan asuminen meidän tykönnäme täällä maan päällä on yksinomaan sitä, että kaikki se, minkä me teemme, puhumme, ajattelemme ja kärsimme, on hyvin tehty; syömmepä tai juomme, tai työskentelemme, nousemme tai menemme levolle, rukoilemme, veisaamme tai luemme, se kaikki on Jumalalle otollista. Sehän vasta taivaan valtakunta, kunhan vain meillä olisi armo saada silmämme oikein auki sitä uskoaksemme! Eipä ole itse taivaallakaan sitä kunniaa, mikä on kristityllä ihmisellä. Eihän Jumala sano tahtovansa asua taivaassa, vaan hän sanoo, että taivas on hänen istuimensa ja maa hänen jalkainsa astinlauta. Mutta kristityn ihmisen sydän on hänen asumasijansa: siinä Jumala tahtoo asua, kunhan sydän vain niin omistaa Kristuksen, että tietää hänen kärsineen ja kuolleen meidän edestämme ja kun se häntä tämän hyvän teon tähden rakastaa. Koko asia riippuu siis siitä, että me miellymme Kristukseen; silloin meillä ei ole mitään hätää. Tämä rakkaus on tekevä suloiseksi ja keveäksi kaiken sen, mitä me hänen itsensä ja hänen sanansa tähden saamme kärsiä.

*Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja*

Jumala pitää meistä huolen

Mitä me siis tähän sanomme?

Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästännyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?

(Room. 8:31, 32)

Paavali kirjoittaa: ”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästännyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?”

Näistä tekstimme sanoista käy ilmi, että varmuus Jumalan huolenpidosta voi syntyä ihmisen sydämessä ainoastaan silloin, kun hän on ensin tullut varmaksi siitä, että Jumala on juuri hänelle Poikansa antanut. Tätä totuutta Paavali käyttää perustuksenaan vakuuttaessaan lukijoitansa siitä, että Jumala antaa heille kaikki heidän tarpeensa. Voimme sanoa, että ne iankaikkiset käsivarret, jotka kannattavat meitä, nähdään ainoastaan uskon silmillä. Ja ainoastaan se, joka on ne nähnyt, voi kulkea pelkäämättä eteenpäin. Siis ennen kuin puhumme Jumalan huolenpidosta, on aivan välttämätöntä, että teemme itsellemme

seuraavan kysymyksen: Uskonko minä, että Jumala antoi Poikansa, Jeesuksen, alttiiksi juuri minun edestäni? Tämän saat uskoa, ystävä, sillä Jumala vakuuttaa sinulle tekstissämme ja monessa muussa Raamatun kohdassa, että Hän antoi Poikansa alttiiksi kaikkien edestä. Jos kaikkien, eikö siis sinunkin edestäsi?

Sanat ”antoi hänet alttiiksi” tarkoittavat sitä, että Jumala antoi oman rakkaan Poikansa Jeesuksen tulla tänne maailmaan sovittamaan syntimme, elämään edestämme täydellistä elämää, kärsimään iankaikkisen rangaistuksemme ja kuolemaan puolestamme kiroitulla ristin puulla. Tämän hänen Poikansa sovintotyön tähden Jumala antoi kaikkien synnit anteeksi ja lupasi: Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. Usko sinäkin, ystävä, ja usko myös, että koska Hän antoi sinulle näin suuren lahjan, Hän antaa sinulle myös kaiken muunkin

Hänen kanssansa. Tällainen on Jumalan lupaus, mutta me olemme hitaita siihen luottamaan. Tämä käy ilmi monella eri tavalla. Ensinnäkin siten, että meiltä puuttuu uskallusta niin monessa asiassa. Emme uskalla käyttää niitä lahjoja, jotka Jumala on meille antanut; emme uskalla edes yrittää, vaan tyydymme tekemään sitä, mikä on helpointa ja mikä vaatii vähemmän taitoa ja tarmoa. Ja tämä on etenkin totta, kun on kysymyksessä Jumalan valtakunnan työ. Emme uskalla yrittää, emme uskalla todistaa, olemme pessimistejä, masennumme ja valitamme, aivan kuin Jumala ei olisi meille minkäänlaista lupasta antanut.

Ja milloin kaikista selvimmin käy ilmi se tosiasia, että olemme hitaita luottamaan Jumalan lupauksiin? Eikö juuri silloin, kun ahdistukset ja vastoinkäymiset meitä kohtaavat, kun sairastumme, kun ystävät hylkäävät, kun maailma pilkkaa ja vainoaa, kun kotielämäsämme on vaikeuksia? Tällaisina aikoina on meidän erittäin vaikeata muistaa ja uskoa, että Jumala on luvannut antaa meille kaikki tarpeemme ja pitää meistä huolen. Tarvitsemme tätä muistutusta, joka on tekstissämme: Jumala pitää meistä huolen.

Ajatelkaamme kuinka paljon esimerkkejä on Raamatussa siitä, miten Jumala on pitänyt tämän tekstimme lupauksen. Joosef myy-

tiin orjuuteen, mutta Jumala käänsi tämän pahan hyväksi, piti huolen Joosefista ja sai aikaan sen, että hänen kauttansa monet muutkin pelastuivat nälänhädän aikana. Jumala piti huolen Mooseksesta, Daavidista, Eliasta ja Paavalista, vaikka he kaikki joutuivat kulkemaan vaikeitakin teitä. Hän antoi heille tämän elämän tarpeet ja myös hengelliset tarpeet — vahvasti heitä uskossa ja piti heidät taivaan tiellä. Hän piti lupauksensa. Ja samoin Hän tekee vieläkin. Siitä saamme olla varmoja.

Herraamme aina luottaa saa,
jos ottaa hän tai antaa,
Hän tarpehemme lahjoittaa
ja murheen meistä kantaa.
Jos riemun suo tai ristin tuo,
me häntä kiittäkäämme,
Tahtoonsa tyytykäämme.

Herraamme aina luottaa saa,
käy kaikki parhaaksemme,
Hän aikansa lopettaa
myös suuren puuttehemme.
On hätämme ja murheemme
tiedossa Herrallamme,
Hän kantaa kuormiamme.

VK 1938, n:o 346:2, 4

*Rupert Efraimson
– Herrani elää!*

Ystävän hätä

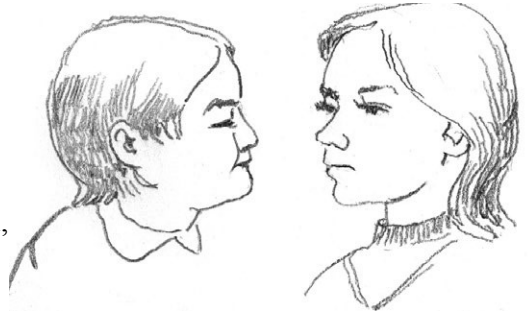
Kerttu soitti ystävälleen, Hertalle: ”Voitko tulla käymään? Minulla on nyt ihan kauheita asioita.” Hertta kiirehti heti Kertun luo. ”Kerro toki, se helpottaa.”

”Miniäni (= pojan vaimo) – tiedäthän sinä Helmiinan, odotti vauvaa. Synnytyksessä tuli joku vaikeus. Lääkäri oli yrittänyt käyttää imukuppiakin, mutta lopulta päätyivät leikkaukseen. Nyt se pieni vauva on hengityskoneessa keskoskaapissa. Epäilevät, että hänelle on tullut hapenpuutteesta aivovaurio. Voi olla, että vauva menehtyy kokonaan”, purki Kerttu hätäänsä.

Hertta meni ensin sanattomaksi. Uutiset olivat todella järkyttävät. Kerttu oli niin odottanut lapsenlasta, ostanut jo vähän vauvan vaatteitakin. Eihän tuohon nyt voinut mitään sanoa.

Hetken mietittyään Hertta kysyi: ”Oletko puhunut Taivaan Isälle? Raamatussa luvataan: *’Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaa minua.’*” ”Kyllähän minä rukoilen”, vastasi Kerttu. ”Mutta kun en tiedä, mitä anoisin – sitäkö, että vauva jää eloon vammautuneena vai sitä, että Jumala ottaisi hänet taimitarhaansa?”

”Ei sinun tarvitsekaan neuvoa Jumalaa, miten Hänen pitää ratkaista tämä tilanne. Riittää, kun kerrot vaan Hänelle hätäsi ja jätät sen siten kaikkivaltiaan, rakastavan Isän

käsiin. Luota siihen, että Jumala on kaikkivoipa – Hänelle kaikki on mahdollista. Ihmisen – myös pienen vauvan – elinpäivät ovat Jumalan kädessä joka tapauksessa jo ennen kuin yksikään niistä on edes alkanut”, sai Hertta sanotuksi. Niin ja sanommehan aina joka rukouksen lopuksi, että tapahtukoon Sinun tahtosi.

”Pitäisikö meidän mennä sen tunnetun rukoilija luo? Jotkut ovat kuulemma saaneet sieltä apua”, ehdotti Kerttu. ”Ei”, vastasi Hertta. ”Apu ei tule rukoilijalta vaan Jumalalta. Jumala kuulee kyllä ihan meidän omat rukouksemme. Odotas, kun etsin Raamatusta – Matteuksen evankeliumissa sanotaan: *’Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa, ja Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.’* ja vielä jatkuu: *’Teidän Isänne kyllä tietää, mitä tarvitsette, ennen kuin te häneltä anottekaan.’*” ”Onpas lohdullisia lauseita. Kiitos, kun tulit jakamaan suruni”, sanoi Kerttu.

”Osaatko sen ihanan virren? Voisimme laulaa sen yhdessä.” Niin he kaivoivat virsikirjan ja lauloivat:

Ah sielu, vallita suo Herran ja Isääs turvaa rakkaaseen.
Hän taivaan armolla sun kerran kruunaapi aikaan iäiseen.
Ken itsens uskoo Herralle, ei rakenna se hiekalle.

Parempi vähän vaivaa kantaa Ja luottaa Herran hyvyyteen.
Vain siihen tyytyin, mitä antaa Hän laupiaasti lapsilleen.
Ei Isältämme taivaassa tarpeemme ole salassa.

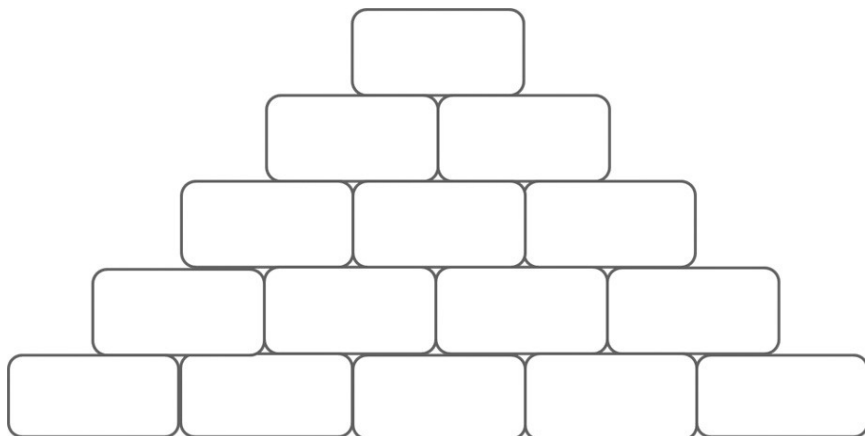
Hän tietää avun ajan parhaan ja neuvonsa on viisahin.
Myös sydämemme halun hartaan Isämme tuntee rakkahin.
Hän rientää kyllä auttamaan ennättäin meidät armollaan.

Sanat Georg Neumark (1621-1681)

Eeva Voima

Sanapyramidi

Muodosta alla olevista sanoista 2, 3, 4 ja 5 sanan ryhmät. Jokaisen ryhmän sanoilla on jokin yhdistävä tekijä. Pyramidin huipuksi tulee sana, joka ei kuulu mihinkään ryhmään. Ratkaisu seuraavalla aukeamalla.

*evankeliumi, rukous, synninpäästö, laulu, leiri, laki,
kolehti, tuki, siunaus, virsi, saarna, anti, hymni, lahja, ehtoollinen*

Uskovien tekemiset ja tekemättä jättämiset

Se, joka on tosi uskova kristitty ja lohduttautuu Jumalan armolla Kristuksessa ja iankaikkisella autuudella, elää ja vaeltaa Jumalan mielen mukaan eikä palvele syntiä, sillä hän on syntynyt Jumalasta (Joh. 1:12–13, 3:5–6). Se, joka on syntynyt Jumalasta ja on Jumalan lapsi, se ei tee syntiä, sillä se Jumalan siemen, josta hän on syntynyt, nimittäin se elävä Hengen sana (Joh. 6:63, 2 Kor. 3:6) pysyy hänen luonaan ja hänessä, eikä hän voi tehdä syntiä eikä sitä palvella, koska hän on syntynyt Jumalasta. (1 Joh. 3:9, 5:18). Hän puhdistaa itsensä ja palvelee Jumalaa (1 Joh. 3:1–3, Room. 8:14–16). Jos joku sitä vastoin niin sanoo ja luulee olevansa todellinen uskova kristitty ja lohduttautuu Jumalan armolla Kristuksessa, mutta ei siitä elä eikä siinä vaella niin kuin on Jumalalle otollista, vaan palvelee syntiä, on valehtelija eikä hänessä ole kristillistä totuutta. 1 Joh 2:4., 3:6.

Tämän asian opimme tuntemaan tästä Daavidin psalmista.

"Kuka antaa Siionista pelastuksen Israelille! Kun Herra palauttaa kansansa karkotetut, silloin Jaakob riemuitsee, Israel iloitsee." Ps. 14:7.

"Herra, kuka asettuu telttama-jaasi, kuka asuu pyhällä vuorellasi? Se, joka vaeltaa nuhteettomasti, joka tekee vanhurskauden ja puhuu

sydämessään totuutta. Se, joka ei panettele kielellään, joka ei tee toiselle pahaakaan eikä saata lähimmäistään häväistyksen alaiseksi. Se, joka halveksii hylättyä, mutta kunnioittaa niitä, jotka pelkäävät Herraa. Se, joka ei valaansa riko, vaikka on vannonut vahingokseen. Se, joka ei anna rahaansa korolle eikä ota lahjuksia viatonta vastaan. Joka näin tekee, se ei ikinä horju." Ps. 15:1–5.

Kristitty, puhuttele Herraa, ruukoile sydäimestäsi, lapsenomaisesti hänen puoleensa avatuilla silmillä. Kysy: Herra, Kuka aina pitää uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ilon ja pääsyn armosi osallisuuteen? (Room. 5:2, Ef. 2:13, 3:12, Hepr. 4:16). Daavid ei tarkoita mitään muuta kysymyksellään, jolla hän alkaa tämän psalmin.

Ja vastaa sinäkin käsi avoinna puhtain sydämin Herran edessä. Vastaa kohta kohdalta, hitaasti, rehellisesti itseäsi tutkien. Vertaa vastaustasi Jumalan sanaan. Se, joka vaeltaa moitteettomasti, vaeltaa vilpittömästi. Se, joka tekee oikein, harjoittaa vanhurskautta.

Kuka puhuu totuutta sydämessään. Kuka ei petä kielellään. Kuka ei tee lähimmäiselleen mitään pahaakaan. Kuka ei häpeä lähimmäistään eikä häntä häpäise. Kuka ei välitä jumalattomista, jotka eivät Herraa

miellyttä. Kuka on myös omissa silmissään epämiellyttävä ja siis tunnustaa itsensä kurjaksi syntiseksi ja on nöyrä. Jes. 57:15.

Mutta kukapa kunnioittaa Jumalaa pelkääviä.

Kuka pitää valansa, jonka hän vannoo lähimmäisilleen, vaikka se olisi hänelle vahingoksi.

Kuka ei anna rahojaan koronkurille eikä lainaa hätää kärsivien sortoon. (2 Moos. 22:25. 3 Moos. 25: 35–37. Neh. 5:7, 10–11 (Lue jakeet 1–13). Sananl. 28:8. Jer. 15:10. Hes. 18:8–9, 13, 17. 22:12). Kuka ei ota lahjuksia viattomia vastaan. Kuka ei anna lahjoa itseään tuomitakseen viattomia.

Sen, joka toimii oikein, käy hyvin, hänellä on aina pääsy Jumalan luo ja hänen armoonsa, se pysyy iäti. (Joh. 15:9–11. 1 Joh. 2:5–6, 3:34. 4:13, 16). Sano tämä Herralle hänen puoleensa lapsenomaisesti avatuin silmin. Ota samalla pääsy hänen luokseen synteinesi, jotka olet tehnyt, mutta joita vihaat ja joissa et halua pysyä.

Psalmi 15

*Carl Manthey-Zorn –
Psalmi 1-42*

Sanapyramidin ratkaisu (s.147)

1 – Ieiri
2 – evankeliumi, laki (Jumalan Sanan tärkeät osat)
3 – laulu, virsi, hymni (laulettavia)
4 – kollekti, tuki, anti, lahja (annetaan seurakunnalle)
5 – rukous, synninpäästö, siunaus, saarna, ehtoollinen (Jumalanpalveluksen osa)

Obadja

Ensimmäisessä Kuningasten kirjassa (1 Kun. 18:3-4) kerrotaan Israelin kuningas Ahabin (875-854 eKr.) palatsin päällikkö Obadjasta, joka oli uskollinen Jaakobin Jumalalle, kun kuningas pakotti kaikki palvomaan Baalia. Profeetta Elian tuhottua 450 Baalin pappia Karmelvuoren tapahtumien yhteydessä, vannoi kuningatar Isebel tuhoavansa Herran profeetat. Silloin Obadja piilotti sata Herran profeettaa luoliin ja piti heidät elossa vainon aikana. Myöhemmin hän ryhtyi Elian oppilaaksi, ja siksi jotkut pitävät häntä Raamatussa julkaissun Obadjan kirjan kirjoittajana.

Obadjan kirja on lyhyin Vanhan Testamentin profeettakirjoista, sisältäen vain yhden luvun.

Kirja on suunnattu Edomia vastaan, ja se heijastelee sitä kauhua ja katkeruutta, jonka Jerusalemin hävittäminen v. 587-586 eKr. tuotti. Obadjan kirjan kirjoittaja on vaikuttanut Jerusalemin hävityksen aikoihin, eikä siis 200 vuotta aiemmin, Elian aikana.

Eesaun jälkeläisten, edomilaisten, kohtalosta kirjassa sanotaan: *”Väkivallan tähden veljeäsi Jaakobia kohtaan peittää sinut häpeä, ja sinut hävitetään ikiajoiksi. Sinä päivänä, jona sinäkin olit läsnä, päivänä, jona vieraat veivät van-*

keuteen hänen sotajoukkonsa, ja muukalaiset tunkeutuivat sisään hänen porteistaan ja heittivät arpa Jerusalemistä, sinäkin olit kuin yksi heistä. Mutta älä katso iloiten veljesi päivää, hänen onnettomuutensa päivää; älä ilku Juudan lapsille heidän turmionsa päivänä äläkä ylvästele suullasi heidän ahdistuksensa päivänä. Älä tule sisään kansani portista sen onnettomuuden päivänä äläkä sinäkään iloiten katsele hänen onnettomuuttaan hänen hätäpäivänään äläkä ojenna kättäsi hänen rikkauteensa hänen hätäpäivänään. Älä seiso tienhaarassa hävittämässä hänen pelastuneitaan. Älä luovuta hänen pakoon päässeitään ahdistuksen päivänä. Sillä lähellä on Herran päivä kaikkia pakanakansoja: Niin kuin olet tehnyt, niin sinulle tehdään. Kosto teostasi kääntyy takaisin omaan päähäsi.” (Ob. 10-15).

Babylon lähetti rangaistusretkikunnan isäntiänsä vastaan kuningas Sidkian johdolla kapinoivaa Juudaa vastaan ja hävitti lopulta Jerusalemin v. Tämän hävityksen aikana edomilaiset näkivät hetkensä tulleen ja maksoivat Juudan asukkaille takaisin vanhoja velkoja. Edomin synty oli se, että se ahdisti ja tuhosi juutalaisia silloin

Sinä päivänä, jona sinäkin olit läsnä, päivänä, jona vieraat veivät vankeuteen hänen sotajoukkonsa ja muukalaiset tunkeutuivat sisään hänen porteistaan ja heittivät arpa Jerusalemissa, sinäkin olit kuin yksi heistä.

kun he olivat hävinneet taistelunsa ja joutuivat pakkosiirtolaisiksi. Kuudennella vuosisadalla eKr. arabit hyökkäsivät Edomiin ja pakottivat kansan lähtemään kodeistaan ja pakenemaan Negevin autiomaahan, josta muodostui Idumean alue. Entisiä edomialaisia alettiin kutsua idumealaisiksi. Myöhemmin heidät yhdistettiin juutalaisiin pakottamalla mm. ympärileikkaamaan miespuoliset kansan jäsenet.

Kuningas Herodes Suuri oli idumealainen, syntyperältään edomialainen. Herodeksen ja juutalaisten välit eivät olleet hyvät. Hän pani toimeen mm. Betlehemin lastenmurhan. (Matt 2:16). Johannes Kastajan surmautti Herodeksen

poika (Mark 6:14-16). Toinen Herodeksen poika pilkkasi Jeesusta (Luuk 23:11). Herodeksen pojan poika mestautti Jaakobin. (Apt 12:1-2). Vuoden 70 jKr. jälkeen idumealaiset katoavat historiasta, eikä heitä enää mainita.

Obadjan kirjan lopussa on lupauksen sanoja Jaakobin heimolle. Tulee vielä aika, jolloin Siionin vuorella saavat olla pelastuneet ja se on oleva pyhä. ”Kuninkuus on oleva Herran” viittaa tietenkin Kristuksen tulevaan kuninkuuteen.

Vaikka Obadjan kirja on lyhyt, sisältää se voimakkaan viestin siitä, kuinka meidän tulisi suhtautua juutalaisten vaikeuksiin historian eri aikoina – tänäänkin.

KP

YHTEYSTIEDOT**Helsingin seurakunnan**

esimies: Risto Särelä
Fabianinkatu 13 A 1, 00130
Helsinki

STLK:n internetsivut:
www.luterilainen.com

Tampereen seurakunnan

esimies: Timo Virolainen
puh. 044 547 9564
timo.virolainen@enercotek.fi
Papinkatu 5D 64, 33200
Tampere

Pyhäkoulun internetsivut:
www.luterilainen.com/pyhäkoulu

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista:

www.luterilainen.com/videoita

www.pyhakoulu.fi

**Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin,
jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan**

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseenoppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä: Timo Virolainen, 044 547 9564.

Raamattu sanoo: *”Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen.”* (1 Tim. 3:1)

SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO

RAAMATTULEIRI

järjestetään Siitamassa
**torstaista 10.7. sunnun-
taihin 13.7.2025.**

Leiri alkaa torstaina 10.7. iltapäiväkahvilla klo 14:00 ja päättyy pastori Jānis Dimzan pitämään ehtoollisjumalanpalvelukseen sunnuntaina alkaen klo 11:00.

Leirille ilmoittautumisia toivotaan välittömästi, ruokatilauksia varten kuitenkin viimeistään 1.7.2025. Ilmoittautumiset sähköpostitse osoitteeseen rouhu.anne@gmail.com

Leirimaksu aikuisilta on 100 €/koko leiri, 35 €/vrk. Alle 15-vuotiaille leiri on ilmainen. Leirimaksu suoritetaan Tampereen srk:n tilille FI74 5700 0220 0405 23, maksun viite 1708.

TERVETULOA!

TOIMINTATIIETOJA

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A.

Tampereen jumalanpalvelukset ovat kesäaikaan Siitamajalla klo 11. Tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille videoyhteyden kautta.

- 29.6.
- 13.7. (HPE)

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1.
Esimies Risto Särelä.

Heinäkuussa ei tilaisuuksia.

Lukujumalanpalvelukset klo 11
Helsingissä:

- 3.8.
- 10.8.
- 17.8.

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme verkkosivuillamme www.luterilainen.com/osallistu

. AYQ2

Sisällys:

”Jos te minua rakastatte...” , Martti Luther	118
”Anokaa, niin te saatte...” , Martti Luther	119
Jeesuksen jalkain juureen, G.A. Aho	121
Ei yli sen, mikä kirjoitettu on, Markku Särelä	122
Tuhat vuotta, Markku Särelä	125
Ennustukset ja niiden täyttymys, Georg Stöckhardt	126
Taas kukkasilla kukkulat, virsi 558	133
Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijat, Rupert Efraimson ...	134
Niin kuin mekin anteeksi annamme, Voimattomalle voimaa ...	136
Miten synty on tullut maailmaan, C. Manthey-Zorn.	137
Elämän leipä, Martti Luther	138
Suuri aarre, Martti Luther	140
Jumala pitää meistä huolen, Rupert Efraimson	142
Ystävän hätä, Eeva Voima.	144
Sanapyramidi	145
Uskovien tekemiset ja tekemättä jättämiset, C. Manthey-Zorn ..	146
Obadja, Kimmo Pälikkö	148
Ilmoituksia	150
Toimintatietoja	151
Kansi: Jeesuksen turvassa, Kimmo Pälikkö	

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73

Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkkokunta ja kirjamyynti: FI15 8000 1700 3033 09

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Tilaushinta 2025: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: Vt-päätoimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi

Taitto: Viestipaino, **Kuvitus:** Kimmo Pälikkö

Lehden tilaukset ja osoitemuutokset voi tehdä lähettämällä sähköpostin osoitteeseen tiedotteet@luterilainen.com.

Tilausmaksut: Luterilainen-lehden pankkitilille FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com